विद्धि। इति हैवैनं तदुवाच" ॥ १५ ॥ इति। वृष्णिनामकस्य मुनेः पुत्रः 'शूषः' नामको मुनिः स्वस्य हितोपदेशार्थं 'आदित्येन', सङ्गतोऽभूत्। 'तं' शूषं, स आदित्यः 'उवाच', हे शूष अत्रागच्छ, इमं 'सावित्रं' अग्निं, जानीहि। 'अयं' एवाग्निः, स्वर्गस्य हेतुः संसारस्य पारं नेतुं समर्थः, 'अमृतात्' परमात्मनः, समुत्पन्न इत्युक्त्वा पुनरप्यन्यदुवाच। 'य एषः' पुरुषः, आदित्यमण्डले 'तपति', 'एष एव' स पूर्वोक्तगुणकः, 'सावित्रः' अग्निः, तस्मादत्रागच्छ। 'मां' आदित्यं, सावित्राग्निरूपं, 'विद्धि'। 'तत्' तदानीं, 'एनं' शूषं प्रति, एत्येतत् सर्व्वमादित्यः 'उवाच' ॥

इति नवमोऽनुवाकः।

अथ दशमोऽनुवाकः।

(१) नवमे सावित्राग्निविद्योक्ता। दशमे तदवयवविशेषवेदनान्युच्यन्ते। आदौ तावन् मधुत्वसम्पादनेन किञ्चिद्वेदनं दर्शयति। "इयं वाव सरघा। तस्या अग्निरेव सारघं मधु। या एताः पूर्व्वपक्षापरपक्षयो रात्रयः। ता मधुकृतः। यान्यहानि। ते मधुवृषाः। स यो ह वा एता मधुकृतश्च मधुवृषाꣳश्च वेद। कुर्व्वन्ति हास्यैता अग्नौ मधु। नास्येष्टापूर्त्तं धयन्ति" इति। येयं पृथिवी, सेयमेव 'सरघा' मधुमक्षिका, तथा ध्यायेदित्यर्थः। 'तस्याः' पृथिव्याः, सम्बन्धो सावित्रः 'अग्नि-